

کودکان دروغگویی را قبل از 6 سالگی می آموزند

متخصص روانشناسی کودک و نوجوانان گفت: گاهی کودکان 3 تا 6 سال در عین سادگی زمانی که تحت فشار والدین و اطرافیان قرار می گیرند یا برای دستیابی به خواسته خود یا رفع مشکل، به دروغگویی پناه می برند.

متخصص روانشناسی کودک و نوجوانان گفت: گاهی کودکان 3 تا 6 سال در عین سادگی زمانی که تحت فشار والدین و اطرافیان قرار می گیرند یا برای دستیابی به خواسته خود یا رفع مشکل، به دروغگویی پناه می برند.

به گزارش سلامت نیوز به نقل از ایرنا، ثریا علوی نژاد اظهارداشت: دروغ گفتن در بین کودکان 3 تا 6 سال خیلی شایع است و یکی از عوامل آن این است که کودک در این سن هنوز یاد نگرفته دروغ گفتن کار اشتباه است و به فرض اینکه دیگران یا خوبند یا بد و یک انسان خوب غیرممکن است کار بد انجام دهد، از دروغگویی برای مطرح کردن خود استفاده می کند.

وی افزود: کودکان معمولاً بر دو روش به دروغگویی می پردازند زمانی که در تصورات خود داستانهایی که حقیقت ندارد جمع آوری و بر زبان جاری می کنند. در این موقع بهتر است والدین در لابه لای داستان کودک، حقایق را به او یادآوری کنند و روش دیگر زمانی است که کودک برای به دست آوردن چیزی یا اجتناب از انجام کاری متوسل به دروغگویی می شود.

وی با بیان اینکه والدین باید خود الگوی راستگویی در بین فرزندان باشند، گفت: پدر و مادر باید به کودک آموزش دهند که دروغ گفتن اشتباه است و بهتر است حقیقت را بگویند و در عین حال راستگویی کودک را تشویق و برای دروغگویی پیامد منفی (تنبیه) در نظر گیرند و اجازه ندهند بچه ها با دروغ گفتن به آنچه می خواهند دست پیدا کنند.

* کودک را با برچسب دروغگو، خجالت زده نکنیم

این روانشناس کودک گفت: کودک به منظور مطرح کردن خود و جلب توجه دیگران در بیشتر مواقع به دروغگویی روی می آورد. والدین در این زمان با آگاهی به این گونه رفتار برای اجتناب از شرمنده شدن و خجالت کشیدن یا تنبیه شدن کودک سعی کنند فرزندشان را به گونه ای سرزنش کنند که به کسی لطمه ای وارد نشود. علوی نژاد اظهار داشت: برخی مواقع دروغگویی فرزند به منظور حمایت، نیکی یا کمک کردن به شخصی دیگر است و در مقابل کودک از روی خودخواهی برای پیشرفت و ترقی و حمایت از خود در مقابل دیگران یا برای مخفی کردن سوء عمل یا رفتاری نادرست، به دروغگویی روی می آورد.

* دروغگویی تفریح نیست

این روانشناس گفت: شخصیت کودک از همان بدو تولد حتی نزد پدر و مادر هم ناشناخته است و هیچکس قادر به شناخت کلی طرف مقابل نیست و از این رو در دوران خردسالی وقتی بچه ای دروغ پردازی می کند در واقع این عمل را فقط برای امتحان کردن پدر و مادر انجام می دهد و والدین هم فقط با علم بر دروغ بودن این سخن، آن را به عنوان یک تفریح قلمداد می کنند.

وی ادامه داد: گاهی والدین به فرزندانشان دروغ گفتن را یاد می دهند برای نمونه مادر یا پدر به فرزندش می گوید این مطلب را به کسی نگو یا اگر کسی از تو چیزی پرسید یک دروغی بگو. این نوع روش تشویق فرزند به دروغگویی است و در نتیجه کودک متوجه می شود مواقعی که با مشکلی مواجه شد می تواند با دروغ گفتن به راحتی به خواسته خود دست پیدا کند.

این روانشناس کودک اظهار داشت: در بیشتر مواقع کودکان از ترس تنبیه، تهدید و توهین مادر و پدر و یا مریبان تصمیم به دروغ گفتن می گیرند و این دروغ گفتن را اصطلاحاً دروغ ساختگی می نامند.

وی با بیان اینکه دروغ و تربیت کودک فرآیند بسیار پیچیده ولی ساده ای دارد، افزود: بچه ها در سنین خردسالی در دروغ گفتن پیشرفت زیادی می کنند و یاد می گیرند همه فکریایی را که دارند و یا تمام کارهایی را که انجام می دهند را نباید به پدر و مادر گفت یا لازم نیست برای آنها توضیح دهند.

علوی نژاد گفت: بچه ها اما هنوز در دروغ گفتن نویا هستند و والدین و حتی مربی آنها از تغییر صدا و رنگ صورتشان می تواند بفهمند که مطرح کردن موضوع یا مطلبی از سوی آنها راست یا دروغ است.

وی با بیان اینکه پدر و مادر باید در مقابل دروغپردازی کودک خود احساس مسئولیت کنند، افزود: والدین نسبت به سن و

سال بچه و موضوعی که کودک در رابطه با آن مجبور به دروغگویی شده باید به طور ریشه ای و اساسی توجه کنند و با روش تشویق و تنبیه از ادامه آن که آینده کودک را با خطر مواجه خواهد کرد، جلوگیری کنند.